

Reggel már fél hatkor oda-vissza járkáltam a szobámban. A kapitányi egyenruhám is hamar magamra öltöttem. A ruhám sötét színű volt és négy részből állt: sötétkék cipzáras vékony felsőből, hozzá illő erős anyagú nadrágból, fekete pólóból, valamint egy aranyszínű bőrvölből, ami a rangomat jelölte. A felsőm kar oldalán és a nadrágom oldalán is húzódott egy-egy aranyszínű csík. A kabát vállán arany csillagokkal jelölték a rangomat, ami nálam négyet jelentett.

Megálltam a tükör előtt. Egy komoly, félelmet nem ismerő nő nézett vissza rám, amitől egy kicsit meglepődtem. Határozott mozdulatokkal beföntam szőke hajamat, így valamennyire meg tudtam zabolázni a hullámos tincseimet. Zöld szemem sajnos véreres volt a kevés alvástól, de hátha nem figyel fel rá senki. El se hinnénk, hogy egy ruha mennyit dob az ember megjelenésén. Úgy éreztem magam, mintha hirtelen megkomolyodtam volna, pedig alig múltam huszonöt éves. Most kezdtem igazán érezni a felelősséget a legénységem iránt.

Ideges voltam az egész miatt, pedig nem volt miért. Én is tudtam a dolgomat, és az embereim is tudták a magukét, így nem történhetett semmi malőr. A még elmaradt dolgaimat bepakoltam a gurulós bőröndömbe, de persze a szükséges cuccaim nagy része már a kabinomban volt, ami egy hétig szolgál majd az otthonomként.

Hétkor a szüleimmel, a nővéremmel, az öcsémmel és a barátnőmmel, Elizabethtel izgatottan ültünk be az öreg Chryslerbe. Az odavezető úton elgondolkoztam a küldetésünk célján, ami nem volt valami izgalmas. Odarepülünk űrhajóval a Vénusz bolygóhoz, majd leteszteljük a különböző letapogató műszerek hatékonyságát, hogy minden úgy megy-e, ahogyan kell. Majd ezután visszaindulunk a Földre és beszámolunk az eredményekről. Ha minden a „megfelelt” tartományba esik, akkor megindulhat a sorozatgyártás a Szkülla nevű űrhajótípusból, és ezáltal még jobban megismerhetjük saját galaxisunkat. A technológia fejlődésével hamarosan elhagyhatjuk a Tejútrendszert, mert akkor már nem fénysebességgel fogunk utazni — mint most —, hanem a filmekből ismert hiperűrterben száguldozhatunk. Remélem a családom cége lesz az első, aki megalkotja az első ily módon közlekedő űrhajókat, de ez még most a jövő távoli zenéjének tűnik.

Lassacskán begurultunk a parkolóba, és azt vettem észre magamon, hogy már nem is idegeskedem. Az elterelő gondolataimból apukám hangja zökkentett ki, amikor azt mondta, hogy nézzünk a főépület mögé. Így észrevettük, hogy a támasztókarok egy hatalmas ezüst cápát tartanak, felkészülve arra, hogy bármikor felfalja a fél várost. Egyszerűen fantasztikus látvány volt. Ekkor éreztem először magam büszkének azért, hogy én irányíthatom ezt a szörnyeteget. A csomagtartóból Lizzel kipakoltuk a bőröndjeinket, majd a többiekkel együtt elindultunk a Szkülla felé. A barátnőm arcán — mikor rápillantottam — némi aggodalmat fedeztem fel. Mikor rákérdeztem, csak annyit mondott, hogy ideges egy kicsit, mert még soha sem lépte át az országhatárt most pedig az ürbe készül.

Ahogy áthaladtunk a főépület folyosóján sorra kaptuk a jó kívánságokat. Mire kiléptünk a hátsó ajtón, már egész tömeg sorakozott a hajótól tisztes távolságra, valamint mögöttünk is sokan igyekeztek. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy valaki a nevemet kiáltja. :“Victoria Williams, kérem várjon.”

Körbenéztem. A tömegben egy tolakodó fiatal férfit vettem észre, aki kipirult arccal közeledett felém, majd mikor elém állt, átnyújtott egy mappát. S zihálva a következőket mondta:

— Elnézést, Ms. Williams, hogy megzavartam, de ez nem tűr halasztást. Most küldtek a NASA New York-i irodájából, hogy átadjam önnek ezeket az iratokat.

— Semmi gond. Épp időben érkezett. Fújja ki magát, aztán mondja el szépen, hogy mi van az aktában. Rendben? — bízattam, attól félve, még rosszul lesz itt nekem.

— A pontos részletek le vannak írva, de a lényegét elmondhatom. Három napja valami furcsa fekete pontot észleltek a Nap körül keringeni. Az egyik műholddal, egy hajószerű tízszer húsz méteres valószínűleg fémből készült dolgot láttak. Életet nem észleltünk rajta, de aktívnak tűnik, mert elektromossághoz hasonló sugárzást bocsát ki magából. Nem tudjuk, kié és miért van ott. Arra kéri önöket az

elnök, valamint az egész bizottság, hogy vizsgálják meg a tárgyat, és ha lehet, hozzák haza. Lényegében ennyi lenne a változtatás — fejtette ki dióhéjban.

— Tehát a Naphoz menjünk, ne a Vénuszhoz. Az út minimum három nappal meghosszabbodik. Vajon elég lesz az élelmiszerkészlet? — gondolkoztam hangosan.

— Abból nem lesz gond, mert az éjszaka folyamán a hajóra felrakodtak minden hiányzó dolgot. Ha esetleg egyéb kérdése lenne a mappában foglaltakon kívül, akkor műholdon keresztül tud beszélni Dr. Simon Howarddal, a projekt egyik vezetőjével — tájékoztatott.

— Értem. Csak annyit jegyeznek meg, ha úgy érzem, hogy ránk nézve veszélyes a szerkezet, akkor haladéktalanul elpusztítom. És nem fog érdekelni néhány tudós véleménye. Valószínűnek tartom, hogy nem barátságos idegenek helyezték el, mert különben már rég teáznánk velük — válaszoltam szikrázó szemekkel.

— Rendben, hölgyem. Átadom az üzenetét. Én csak egy küldönc vagyok, parancsot teljesítek, ne rám haragudjon — terelt, miközben idegesen igazgatta a nyakkendőjét.

— Nyugalom. Nem magára haragszom, csak utálok, ha engem értesítenek utoljára — válaszoltam megnyugtatóan.

— Megértem a felháborodását, de ez van. Kellemes és biztonságos utazást kívánok. Szerintem nagyon szerencsés, hogy egy ilyen hajón utazhat — mosolyodott el, majd lassan elindult vissza a főépület irányába.

— Köszönöm! — kiáltottam utána, majd én is elindultam.

A Szkülla kapujánál a legénység minden tagja a családtagjaitól búcsúzkodott, valamint megígérték, hogy minden nap beszélnek. Ekkor ébredtem rá igazán, hogy ezekért az emberekért én felelek, és az elhatározásom — a szerkezet elpusztításáról — most még erősebb lett. Elkészöntem én is a családtagjaimtól. Mindenkit jó nagy maciölelésben részesítettem. Az anyukám még egy kicsit meg is könnyezett. Mikor azt mondtam neki, hogy ne sírjon, erre ő azt válaszolta, hogy csak por ment a szemébe. Vártam, hogy Elizabeth is elkészönjön valakitől a családjából, de nem láttam senkit. Arra fogta, hogy nagyon messze laknak, csak telefonon beszélt velük. Sejtettem, hogy nem teljesen ez lehet az igazság, de úgy gondolom, ha egyszer beszélni akar majd róla, akkor én meghallgatom.

Megvártam mindenkit, míg felszállt, majd én következtem és végül David, a világ egyik legjobb pilótája becsukta az ajtót. Nagy rohangálás volt a folyosókon. Mindenki a kabinjába igyekezett, hogy lepakolja a bőröndjeit, majd pedig a rá osztott részlegbe, hogy előkészítsék az indulást. Ilyenkor a legfontosabb a gépház, és a híd munkája volt. Indulás előtt tíz perccel már mindenki a kijelölt helyén tartózkodott. Üzembe helyezték a reaktort, ami az egész hajót működteti, majd sorban aktiválták a különböző rendszereket. Végigmentem a vörös szőnyeggel borított folyosókon. Olyan anyagból volt, ami tompította a lépteimet. A hídra érve, kényelmesen elhelyezkedtem a székemben, és a monitoromon figyeltem a különböző szintekről bejövő jelentéseket. A kirepülés előtt öt perccel minden részleget végigkérdeztem a csuklómra rakott óraformájú szerkezeten keresztül. Mi csak egyszerűen mobnak neveztük. A mobon manuálisan vagy hangvezérléssel kapcsolódhatunk a megfelelő személy mobjához, akivel videó telefonálás formájában tudunk beszélni. Ez a kütyü helyzet meghatározóként is szolgált. Ezen keresztül kaptam meg minden részlegtől a pozitív visszajelzést az indulásra. Intettem Elizabethnek, hogy kapcsolja az irányítótornyot:

— Itt a kapitány. Felkészültünk a kirepülésre — mondtam lényegre törően.

— Itt a torony. Nyugtáztuk. Megkezdjük a visszaszámlálást. Jó utat és vigyázzanak magukra — válaszolt az egyik irányító.

Ekkor a képernyőn megjelent a harmincas szám, és lassan pörgött visszafelé. Körbenéztem és mindenki arcán megláttam az izgatottságot. Együtt figyeltük lélegzet visszafojtva, hogy megjelenjen a nulla a képernyőn, és végre az irányítótornyból megkapjuk az engedélyt az indulásra. A hangosbemondóból a következő hangzott el:

— Öt, négy, három, kettő, egy, nulla. Védőpajzs aktiválva. Támasztókarok leeresztve. Megkezdhetik a repülést. A légtér tiszta, a meteorológusok ma jó időt jósolnak. Reméljük az útjuk is tiszta és problémamentes lesz. Viszlát és Isten óvja Önöket! — hallatszottak a várva várt szavak, majd kiadtam az utasítást.

— Mr. Collins, indulás. Sebességünk az ürig 500 km/óra legyen, majd kiérve váltson fénysebességre egészen a kijelölt úti célig — mondtam.

— Igenis, kapitány! — felelt határozottan.

— Ms. Fuller kérem, aktiválja a képernyőt — kértem a legjobb barátnőmet.

— Természetesen, kapitány! — hangzott a katonás válasz.

Ahogy bekapcsolt a kivetítő, figyeltem, hogyan rebbenek szét a felhők a hajó előtt. Jó érzés töltött el, elmúlt az aggodalmam. Úgy éreztem semmi sem állíthat meg bennünket. Pár perc elteltével kiléptünk a Föld légköréből és a szemünk elé tárult az űr sötétje. A pilóta bejelentette, hogy egy perc múlva fénysebességre ugrunk. Én tájékoztattam a teljes legénységet a multi hangszórón keresztül az útcélunk változásáról, tehát lényegében az egész hajón egyszerre hallották a hangomat. Mire befejeztem a mondandómat a képernyőn összefolytak a csillagok, ami jelezte, hogy a hajó elérte a kívánt sebességet. A fények úgy játszadoztak a képernyőn, mint az Északi - fény a Földön.

Körülbelül két nap alatt érünk a Nap közelébe, de addig se fog ránk telepedni az unalom, mert van tennivaló elég. A magam részéről az egyik fontos feladatomban éreztem, hogy minden munkaállomást végiglátogassak, ezáltal személyesen is megismerjem a munkatársaimat. Hiszem pár nappal ezelőtt csak fényképes önéletrajzuk volt a kezemben. Meg aztán kíváncsi voltam, mi hogyan szuperál. Azt szeretném, hogy az embereim bízzanak bennem, ne legyenek olyan távolságtartóak, mint most. Tudom, hogy elég sokszor a nővéremmel, Catherinnel vagy az öcsémrel, George-dzal repültek, őket megszokták s remélem, mire hazaérünk, addigra engem is csípni fognak legalább egy kicsit. Igyekszem nem túl gyakran elejteni a vicces beszólásaimat, hogy ne érezzék magukat hülyén, amiért van egy flúgos a kapitányuk, de én ilyen vagyok.

Az első nap sok mindenkivel beszélgettem, és nagyon kedvesek voltak. Tudták, hogy eléggé nehéz lehet huszonöt évesen vezető beosztásba kerülni. Az első napi vacsorám meglehetősen finom volt. A szakácsunk ázsiai származású volt, és eléggé jól főzött. Sült tésztát kértem tőle, s sikerült éppen csak annyira csípőssé tennie, hogy nem füstölt a fülem. Whong Linek hívták és az volt a legjobb, mikor az egyik hídon dolgozó férfit próbálta meggyőzni, hogy a karikára vágott polipkar olyan ízű, mint a csirke. Arra figyeltem fel, hogy egyre hangosabbak, így végül odamentem:

— Uraim, mi a probléma? — kérdeztem kedvesen, egyikről a másikra pillantva.

— Elnézést kapitány, nem akarja megkóstolni a főztőmet. Az én népemnél ez már a sértéssel egyenlő! — válaszolta Whong felháborodva.

— Nem akarom, mert szerintem undorító! Én utálok a tengeri herkentyűket! — kelt ki magából Karl Dallas, aki a hídon a fegyvereket irányító pultot kezelte.

— Nos, egyezzünk meg annyiban, hogy Mr. Li szabadon ereszti Mr. Dallast. Én pedig megkóstolom a rántott polipkarikákat. Így megfelelő-e önnek? — kérdeztem, mint békéltető bíró.

— Nekem tökéletes lesz! — vágta rá azonnal Karl.

— Számomra csak részben, mert előbb kérjen bocsánatot, amiért becsmérelte a munkámat! — jelentette ki a szakácsunk.

Karl feje egyre vörösebb lett a dühtől, mikor már éppen elüvöltötte volna magát, megfogtam a vállát és ezt mondtam:

— Hé, nyugalom! Nekem kell megennem, nem magának. Tartogassa az erejét arra az esetre, ha a hajó bajba kerül — szóltam lágy békítő hangon.

— Rendben, igaza van kapitány! Elnézést kérek minden rossz szóért! — szabadkozott Mr. Dallas, majd sarkon fordult, és leült egy távoli asztalhoz, hogy elfogyassza félig kihűlt vacsoráját.

Én pedig ígéretem szerint, megkóstoltam a polipkart. Az íze nem hasonlított a csirkére, számomra furcsa volt, de azért nem volt rossz.

Lefekvés előtt még egyszer benéztem a hídra. Az éjjeli műszak már a helyén volt, kivéve Lizt, mert ő még mindig dolgozott. Megkérdeztem tőle, hogy miért nem pihen le, erre ő azt válaszolta, hogy aki leváltotta volna, elrontotta a gyomrát és most a gyengélkedőn van. Az illető csak a következő éjszaka tud be állni dolgozni. Én jó baráthoz híven felajánlottam, hogy hozok neki valami vacsorát a konyháról, és két jó nagy adag kávét. Egyiket magamnak, mert nem igazán volt kedvem lefeküdni.

Az éj eseménytelen volt. Igazából csak figyelni kellett a műszereket, hogy ha valami hibát jeleznek akkor azonnal ki tudjuk javítani. Ekkor figyeltem fel egy ismerős arcra, Kevin Conradra. Ő a pajzsokért felelt. Sokat segített a Szkülla összeszerelésénél. Pontosabban a keze alá tartozó száz ember munkája ez a hajó. Kedves fickó, és mindenről el lehet vele beszélgetni, még érti a vicceimet is.

Egész éjjel sokat beszélgettünk Elizabethtel, hogy teljen az idő. Néha egymást böktük meg, mikor valamelyikünk nyitott szemmel próbált aludni egy kicsit. A legénység számít ránk, hogy vigyázunk az álmukra. Lehet, hogy paranoiás vagyok, de még nem fedeztük fel 100%-ban a körülöttünk lévő űrt, így soha nem lehet tudni mi toppan épp élénk. Liz azt mondta, hogy elég jól adom a kapitányt, pedig azt hitte, hogy kétségbe leszek esve. Nagyon büszke rám. Ez a csöppnyi dicséret simogatta a lelkem.

Reggel kiadtam az utasítást, hogy ha történik valami fontos, akkor azonnal ébresszenek fel, mert annyira elfáradtam, hogy muszáj voltam pihenni egy kicsit. Mégis csak egész éjjel dolgoztam. Liz is elment a saját kabinjába, s a helyére a gépház vezetője Bonnie Buttler felküldött egy embert. Bonnie volt a legénység műszaki zsenije, mindent tudott mindenről. Alig volt pár évvel idősebb nálam, de kétszer annyit tudott, mint egy középkorú tapasztalt szakember. A Műszaki Egyetemet is a meghatározott idő előtt végezte el, mert túl lassúnak ítélte a tempót. Jó fej volt, de ha valamin dolgozott, kár volt megzavarni, mert ilyenkor nem figyelt másra.

Az út második napján ugyancsak nem történt semmi említésre méltó. Még zöld emberekkel sem találkoztunk, úgy látszik nem vagyunk eléggé fejlettek ahhoz, hogy leüljünk és megigyunk egy kávét.

A harmadik nap reggelén a számítógép által vezérelt robotpilóta kilépett a fénysebességből, és ezután lassan siklottunk tovább a fekete tárgy felé. Mikor szkennelési távolságon belülre értünk kiadtam a megfelelő utasításokat:

— Ms. O'Neill kérem tapogassa le a környezetünket, hogy van-e idegen űrhajó lőtávolságban és azon kívül — mondtam Alysonnak, aki az egész számítógépes rendszerrel foglalkozott.

— A műszerek nem jeleznek semmilyen idegen járművet. Elnézést, kapitány, de engedély nélkül mióta kiléptünk a fénysebességből, folyamatosan vizsgálom a szerkezetet — mondta félénken.

— Semmi gond. Nem baj ha a legénység néha önállósodik. És jutott valamire? — kérdeztem érdeklődve.

— Igen. Meglehetősen furcsa dologra. A szerkezet magába szívja a Nap energiáit, a napkitörésekkel együtt. Valószínűleg úgy működik, mint egy akkumulátor — foglalta össze röviden a problémát.

— Ez érdekes. Lehet, hogy olyan fajjal van dolgunk, aminek a galaxisában nincs Nap, ezért lopja az energiát tőlünk — mondtam hangosan gondolkodva.

— Kapitány, a szerkezet felénk fordul — jelentette ki a pilóta.

— Micsoda? Az lehetetlen, hiszen nincs rajta senki, aki irányítaná. Mr. Conrad, pajzsot fel! Mr. Collins, lassan repüljünk jobbra. Kíváncsi vagyok, hogy követ-e minket — hadartam az utasításokat.

— Kapitány, a tárgy megállt — jelentette ki Alyson.

— Képernyőre, ezerszeres nagyítást kérek — mondtam Liznek.

Mikor megláttam a szerkezetet, leginkább egy ablak nélküli, téglalakú kompra hasonlított. Az érzékelők szerint rendelkezett hajtóművel, a belsejében akkumulátorhoz hasonló egységek voltak, amik a beszívott energiát tárolták, viszont nem volt pilótafülkéje, amiből arra következtettem, hogy egy robot irányította az egészet. Miközben ezen gondolkodtam a hídon a fények pislogni kezdtek és Jack Smith — aki a hajtóművet és az egész energiaellátást figyelte — hangosan így szólt:

— Kapitány, a reaktorból szivárog a megtermelt energia. Nem tudjuk elég gyorsan előállítani ahhoz, hogy pótoljuk a hiányt — közölte a rossz hírt Mr. Smith.

— Kapitány, a reaktor körül bekapcsoltam az árnyékolót, így kevesebb energia szökik — hallottam a mobomból Ms. Buttler hangját.

— Köszönöm, Bonnie, épp ezt akartam javasolni — feleltem.

— Nincs mit, Vicky — mondta, majd kijelentkezett.

— Ms. O'Neill, kérem, kapcsoljon ki minden másodlagos rendszert, ezzel is csökken a kibocsátás. Mr. Conrad, a űrhajópajzs kódjait állítsa tíz másodpercenkénti változásra, így az idegen hajó nehezebben tud áthatolni a védelmünkön, s nem szívhatja olyan gyorsan az energiánkat — osztottam ki a további feladatokat.

— Kapitány, megállt az energiaáramlás az idegen szerkezet felé. Most egy ideig biztonságban vagyunk — mondta a jó hírt Ms. Buttler a mobon keresztül.

— Most már csak az a kérdés, hogy mit csináljunk. Lőjük szét vagy vontassuk haza? Várom a javaslatokat — kérdően néztem körbe, bár pontosan tudtam, hogy egyik sem kivitelezhető biztonságosan. Itt hagyni meg nem akartam.

— Egyik megoldás sem jobb a másikinál — szólalt meg David felém fordulva.

— Fejtse ki — szólítottam fel érdeklődő mosollyal.

— Rendben. A felrobbantás, azért nem jó, mert nem tudjuk, mennyi energiát tárol. Ha nagyon sokat, akkor akár elpusztíthatjuk magunkat, a Napunkat és a legközelebbi bolygókat. Legrosszabb esetben az egész Tejútrendszert — összegezte mondandója első felét.

— Pontosán. Mi a véleménye a második variánsról? — kérdeztem.

— Szerintem nem is biztos, hogy engedné a gép, hogy elmozdítsuk a jelenlegi helyéről. Bár fegyvereket nem látunk rajta, azért még lehet valami a tarsolyában. Lehet, hogy ez egy kicsit furán hangzik, de meglátásom szerint a számítógépe intelligensnek mutatkozik. Ha viszont sikerül haza húznunk a többi ország is a NATO miatt igényt tartana az új technológiára. Ráadásul mindig vannak olyan agyament csoportok, akik maguknak akarnák azért, hogy világalomra törjenek — fejezte be a fejtegetését, majd hozzátette, hogy ezt már valószínűleg én is sejtettem.

— Összegezve nyakig ülünk a szószban. Javaslatok? —miután ezt mondtam hallottam néhány helyről némi kuncogást.

— Nekem van egy ötletem, bár eléggé kockázatos — szólalt meg Elizabeth.

— Szuper, halljuk — mondta Jack, rámosolyogva Lizre.

— Rendben, de elég drasztikus — kezdte óvatos szavakkal — Egy nagyon erős energia buborékba kellene zárnunk egy nukleáris atomtöltettel. Majd felrobbantanánk a bombát, ami remélhetőleg elpusztítja a szerkezetet, míg a pajzs benn tartja a káros sugárzást. Viszont a NASA űrteleszkópja biztos figyeli minden lépésünket, így észrevennék, hogy simán elpusztítottuk, engedély nélkül. Tehát az otthoni tudósok figyelmét valakinek el kellene terelnie — fejezte be a tervét.

— Jó ötletnek tűnik, bár a kivitelezése kockázatos. Annyit tehetek, hogy szólok a szüleimnek, próbáljanak intézkedni. Alysson, kérem futasson pár szimulációt a számítógépen a pajzs erősségével és az atomtöltet mennyiségével kapcsolatban, mert valószínűleg csak egy lehetőségünk lesz — adtam ki az utasítást, amire egy határozott bólintás volt a válasz — Ami pedig az elterelést illeti. Az lenne a legjobb, ha a célzott kisütést alkalmaznánk — mondtam határozottan.

— Mi az a célzott kisütés? — kérdezte Kevin.

Meglepődtem a kérdésen, de aztán eszembe jutott, hogy nem tudhatja, mert akkor még nem dolgozott nálunk.

— A számítógépes hálózaton keresztül vírust küldünk egy megadott számítógépre. A vírus pedig kisüti az egész ottani hálózatot minimum tizenkét órára — összegeztem az eljárás lényegét.

— Ez történt a washingtoni leálláskor is? — kérdezett vissza Kevin homlokráncolva.

— Lényegében igen. De az csak véletlen volt. Éppen egy programot teszteltünk, amikor az valamilyen oknál fogva meghibásodott és elszabadult. A többi már úgy is tudják. Azóta szigorúan ügyelünk az ilyesmire. Ja és még egy dolog, ha valaki említeni meri otthon az itt elhangzottakat az hatalmas csávéba fog kerülni hátralévő életére. Ez az eljárás nemzetbiztonsági titok alá tartozik — válaszoltam komolyan.

— Szerintem a legénység nevében is beszélhetek, és úgy gondolom, hogy az itt elhangzottakat az űr sötétje nyeli el — felelte Kevin.

— Köszönöm a megértést. Most pedig elmegyek a kabinomba. Addig is Mr. Collins lesz a helyettesem — mondtam kifelé menet.

Heves léptekkel haladtam a szobámban található íróasztalom felé, ahol az érintőképernyős számítógép volt. Mielőtt bekapcsoltam volna kicsit megszédültem, és akkor jutott eszembe, hogy alig ettem. Az asztalom bal oldalán volt egy fém doboz, felnyitottam és

kivettem belőle két csokis kekszet. Miközben rágsáltam a mennyei sütit, bekapcsoltam a képernyőt, és hívást kezdeményeztem a Földre. A rendszer kiírta, hogy öt perc múlva tud folyamatos kapcsolatot biztosítani, úgyhogy figyeltem a visszaszámlálót. Lassan teltek a másodpercek.

Körülbelül két percnél járhatott az óra, amikor megszólalt a mobom. Ránéztem és Jack ijedt arcát láttam:

— Kapitány, elnézést, hogy én szólók, de ezt látnia kell. Nem kell szólnia haza, mert a sors döntött helyettünk — mondta remegő hangon.

— Mi az? Mi történt? — kérdeztem rémulten.

— Megérkeztek az energiagyűjtő szerkezet lehetséges tulajdonosai. Ráadásul a hajójuk kétszer akkora, mint a Szküllá — hadarta a mobon keresztül miközben siettem a hídra.

Mikor megérkeztem, a képernyőn egy hatalmas, fekete hadihajót láttam. Ormótlan volt és tele különböző fegyverekkel, melyek főleg az oldalán sorakoztak. Jacktől rákérdeztem, hogy került elő, erre ő azt felelte, hogy a hiperútból, amit mi a Földön még csak tesztelünk. Ez rossz hír volt, mert mi nem tudunk ilyen sebességgel utazni, így elmenekülni sem tudunk előlük. Azért gondolom így, mert a hajójuk agresszív kinézete alapján biztos nem egy barátságos faj. De reménykedtem, hogy nem néznek minket ellenségnek, hanem — ha tudunk — értelmesen kommunikálunk mint új ismerősök.

Kicsit lihegve beültem a székembe, majd megkezdtem az olyan utasítások kiosztását, amire eddig még nem volt példa:

— Ms. Fuller küldjön üdvözlő üzenetet az ismeretlen hajónak többféle nyelven, meg jó szándékot kifejező képeket — kezdtem.

— Kapitány, az érzékelők szerint a szerkezet kikapcsolt, már nem szív több energiát a Napból — szólt Alyson.

— Remek, akkor Mr. Smith, szóljon a gépháznak, hogy vegyék le az árnyékolót a reaktorról, valamint kapcsoljanak vissza minden rendszert — adtam ki a következő teendőt.

— Mr. Conrad, a pajzsok 120%-on üzemeljenek — mondtam határozottan.

— Kapitány, beérkező adást fogok az idegen hajóról — tájékoztatott Liz.

— Képernyőre. Kíváncsi vagyok, milyen magyarázattal szolgálnak, és hogyan néznek ki — mondtam Elizabethnek.

A képernyőn nagy meglepetésemre egy fura lény jelent meg. Küllemre úgy nézett ki, mint egy nagymacska az állatkertből, de intelligencia és agresszió tükröződött a szemében. Olyan ruhát viselt, mint a kalózok a filmekből. Azt hittem, rosszul látok. Karddal és valószínűleg lézerpisztollyal felfegyverkezett tigris nézett velem farkasszemet. Két lábon állt, mezítláb. Csupasz lábszárán lehetett látni a csíkos barna bundáját. Egyszerűen nem tudtam mit szólni, nem erre számítottam. Lehet, hogy azért, mert mostanában túl sok ufós filmet néztem.

Miközben ezen méláztam, a tigris megszólalt valamilyen nyelven, amit nem is értettem:

— Liz, nézd meg az adatbázisban, hogy a nyelve hasonlít-e valamilyen általunk ismert nyelvre — mondtam idegesen, miközben a tigris szinte keresztüldöfött a tekintetével.

— Kapitány, a számítógép az ógörög nyelvvel találta szinte 100%-ban azonosnak. De biztonság kedvéért lefuttatok még egy diagnosztikát — mondta a barátnőm.

— Ms. O'Neil, kérem, kapcsolja be a szinkronfordítót, így megértjük egymást és végre megtudom, hogy miért tűnik dühösnek — utasítottam Alysont.

— Üdvözlöm, mi a Föld nevű bolygóról jöttünk. Nem akarunk semmi rosszat és nem nyúltunk a szerkezetükhöz. Önök kicsodák? — kérdeztem a legjobb szándékkal.

— Na végre megszólalt. Azt hittem már elvitte a cica a nyelvét — vicсорodott el kivillantva a szemfogait — Mit keresnek itt? El akarták lopni az energoszt? — bömbölte.

Majd némi habozás után így folytatta:

— Mi bolforok vagyunk, de ezt a magafajtának kár is magyaráznom, hiszen úgyis tudja. Csak azt furcsállom, hogy gyerekeket engednek hajókázni. Hol vannak a felnőttek? Vagy éppen minket figyelnek? — firtatta gúnyosan.

— Nem tudom, hogy miről beszél. Mi mind felnőttek vagyunk. Magukkal most találkoztunk először — tagadtam a képtelen vádakat.

— Tudják maguk pegazuskölykök, elég furcsák. Tagadják a nyilvánvalót, pedig a műszereink szerint egy felnőtt biztos van a fedélzetükön. Csak azt nem értem, miért bujkál. A második kérdésre még mindig nem válaszoltak — felelte arrogánsan.

Körbenéztem, de mindenki tanácstalanul pislogott rám. Davidnek tátogtam, hogy van-e valami ötlete, de ő is csak ingatta a fejét, egyszerűen nem tudott mit mondani. Így folytattam az értelmetlen beszélgetést a tigrissel:

— Nem tudom, hogy kik vagy mik azok a pegazusok, de nekünk semmi közünk sincs hozzájuk. A kérdésére — hogy feleljek — csak annyit mondok, hogy az ürteleszkópunkkal észrevettük a maguk energoszát vagy mijét. Idejöttünk, hogy megnézzük nem-e veszélyes. Ha hiszi, ha nem — mondtam a székből felállva méregetől fütötten.

— Micsoda tűz és harci szellem, ez tetszik nekem. Viszont az már kevésbé, hogy az eddig is ingatag lábakon álló korlátozott szövetségünket tovább rontja az állandó hazudozásuk. Egy hete voltam a fővárosukban alkatrészt vásárolni, és nem láttam ehhez fogható hajót, mint amiben most csücsül. Biztos vagyok benne, hogy kémkedni jöttek ide. Tudtam, hogy mindig is irigykedtek a csillagkönyny mennyiségére, ami a birtokunkban van, de aki keres az talál. Nem engedhetem, hogy ezt az új galaxist lecsapják a kezünkről. Most telt be a pohár. Eddig is sok húzásukat elnéztük. Jobb lesz ha felkészül az ütközetre, mert ez már HÁBORÚ! — üvöltötte, majd megszakította a kapcsolatot.

Én pedig visszahuppantam a székembe és hallgattam a döbbenettől. Egy pillanatig nem volt mit mondanom. A hídon mindenki le volt sújtva. Csak a gépek halk zümmögését lehetett hallani. Most mit csináljak? Sikerült kirobbantanom az első csillagközi háborút a Föld történelmében. Csak én lehetek ennyire peches. Haza menekülni nincs értelme. Nem leszek olyan bolond, hogy az otthonomhoz vezessem az ellenséget, hogy kiirtsák az embereket. Ahol egy bolfor van, ott lesz több is. Remélem most csak ők vannak. Ha harcolunk talán túléljük, talán nem, de fogságba biztos nem szeretnék kerülni. Így maradt a küzdelem olyan okból, amit nem is értettem.

Most már csak Istenben és magunkban bízhattunk.

Egy újabb faj, amely vagy barát, vagy ellenség

Vicky, Perszeusz

Megtettük a szükséges óvintézkedéseket a hajó és a legénység védelmében. A reaktort egy külön pajzzsal vontuk körbe, arra az esetre, ha egyből becéloznák, s ezáltal felrobbantanának minket. A Szkülla pajzsa nagyon erős volt és a fegyvereink is, de sajnos nem tudtuk, hogy mire számítsunk az ellenségtől. Bonnie javaslatára — aki a gépház egyik képernyőjén keresztül figyelemmel kísérte az egész cirkuszt — mindenkinek egy tört és lézerpisztolyt adtunk, hátha valamilyen fondorlat következtében feljutnának a hajóra és el akarnának foglalni minket. Megfogadtam magamnak — ha ezt túléljük —, hogy megpróbálom egy kutatócsapattal megkeresni ezeket a pegazusokat, és jól elbeszélgetek velük, hogy melyik fajjal hogyan bánjanak, mert most miattuk vagyunk pácban.

A csata megkezdődött. A gondolatom beigazolódott, a hajó azon részét kezdték el löni, ahol a gépház volt. A pajzsok kitartottak. Folyamatosan viszonzottuk a tüzet, hol lézerágyúval, hol atommagos torpedókkal, rakétákkal. De sajnos nem nagy kárt okoztunk bennük. A hajóink úgy köröztek egymással az űrben, mint két farkas az erdőben. Megbízta Litz, hogy keressen gyengepontot, és szerencsére talált is. A hajtóművük tövéénél 50%-os volt a védelmük, és bánatomra ez az rész mindig takarásban maradt, így türelmesen vártuk a kínálkozó alkalmat.

Már fél órája lőttünk egymásra, amikor a képernyőn észrevettük, hogy a bolforok kissé elfordulnak, bár akkor még nem sejtettük, hogy miért. Célba vettük a kijelölt pontot és sikeresen betaláltunk, de nem a kívánt eredményt értük el. Számításaink szerint le kellett volna állnia mind a négy hajtóműnek, ehelyett csak kettő mondta fel a szolgálatot. Így még mindig elég mozgékonyak maradtak.

A folyamatos találatoktól a Szkülla pajzsa 60%-ra zuhant. Néhány részlegen minimális károkat jelentettek. Az érzékelők szerint a tigris hajója is hasonló állapotban volt. Idegességünket tovább fokozta, hogy apró hajókat vettünk észre a képernyőn és a radaron. Vadászoknak neveztük el őket. Körülbelül ötvenen voltak és egyre csak közelítettek. Védekezésül minden kevésbé fontos rendszert

kikapcsoltunk, és az energiát átirányítottuk a külső pajzsba, így a védelmünk 80%-ra emelkedett. Reméltük, hogy valameddig elég lesz. A vadászok rajszerűen körbefogtak bennünket, mi pedig különböző manőverekkel igyekeztünk kitörni, de nem sok sikerrel. Ez kimondottan olyan volt, mint a gazella és az oroszlánfalka esete.

Kezdtem kétségbe esni. Nem láttam a fényt az alagút végén. Ezt a riadalmat vettem észre a legénység arcán is. Belül ordítottam a folyamatos kudarcoktól, de kívül nem mutathattam ki, mert én voltam a kapitány. Minden kreativitásunkat be kellett vetnünk, hogy valahogy túléljük. Üzeni akartam haza, de a lábam nem vitt az irodámba. Egy dolog nyugtatott egy hajszálnyit, hogy a bolfor hajó sem volt szuper állapotban. Legalább megtanulják, hogy nem tiporhatnak el mindenkit.

A lézerágyúinkat szórásra állítottuk, így sikerült körülbelül huszonöt vadásztól megszabadulnunk, de ez még mindig csak a fele volt a csapatuknak. Így cselhez folyamodtam, amit egy nem régen bemutatott mozifilmben láttam. Ahhoz, hogy biztos legyek abban, hogy kivitelezhető, odamentem Alyson O'Neillhez — aki a hajó számítógépes rendszereivel és a hajó készleteivel foglalkozott — hogy megkérdezzem:

— Alyson meg tudnád nézni, hogy a nyolcvan mentőkabinhoz van-e elég robbanóanyag?

— Természetesen. Sejttem, hogy mit szeretnél összehozni — felelte határozottan.

— Mire célozol?

— Én is láttam a filmet, és szerintem beválhat. A raktár adatai kettőszáz kilogramm C4-est mutatnak. Kabinonként két és fél kilogramm jut. Ehhez még hozzá vehetjük, ha az elektronikát is távirányítással töltjük — mondta Alyson.

— A végeredmény egy nagy bummm lesz – összegeztem az ördögi tervet.

Majd nekiláttunk a megvalósításának. Tudtam, hogy ezzel tönkretesszük a menekülő útvonalunkat, ami soha nem létezett, mert nincs hova leszállni velük. Ezekkel a kabinokkal csak vesztegelni lehet az űrben, arra várva, hogy egy komp vagy egy űrhajó felvegyen minket. Kétheti élelem van bennük, és még arra is alkalmasak, hogy egymással összekapcsolódva kaptárszerű szerkezetet alkossanak. Nagyon jó kis találmány, de sajnos most fel kell áldoznunk őket.

A híd irányítását átadtam Liznek. Alysonnal az oldalamon elindultunk a gyengélkedő felé, hogy segítséget toborozzunk. Mire a raktérhez értünk — ahol a mentőkabinok is helyet kaptak — már húsz ember gyűlt össze. Rájuk sehol sem volt szükség. A mobomból eközben ismét aggasztó hírt kaptam. A bolforok újabb tizenöt vadászt szabadítottak a nyakunkra.

Tudom, hogy nem a leghelyesebb dologra készültünk, de vészhelyzetben az ember minden áron meg akarja védeni az övéit. Rádásul ártatlanul támadtak ránk, meg se hallgattak. Meg aztán csak Isten tudja, hogy beválik-e a tervünk.

Harminc perc alatt elkészültünk, ami nem volt kis teljesítmény ha folyamatosan rázkódik az ember talpa alatt a padló. A kabinok kidobásra készen álltak. Ms. O'Neill és én visszatértünk a hídra, hogy onnan vezéreljük a kilövést. A segítőink pedig szétszóródtak a hajó azon részeibe, ahol nagy volt a káosz.

Beültem a kapitányi székembe, és utasítottam Davidet, hogy irányítsa megfelelő pozícióba a Szküllát, melynek dicsfényét jelző csillaga már zuhanóban volt. Beálltunk a megfelelő helyzetbe. Megkezdtem hangosan a visszaszámlálást: tíz, kilenc, nyolc, hét, hat, öt, négy, három, kettő, egy. Kilövés!

Terv szerint elindultak a kabinok. A vadászok, mint a prédára leső oroszlánok, utánuk eredtek, arra számítva, hogy a legénységet bennük találják, és ez által elpusztíthatnak bennünket. De hatalmasat tévedtek, mert a kabinokra való eszetlen lövöldözésük a távirányításunk nélkül elindította a detonációt. Nekünk csak végig kellett nézni a műsort. A bolfor űrhajó abbahagyta a folyamatos tüzelést, így egy kicsit fellélegezhettünk.

Pont az történt, aminek történnie kellett. Mr. Dallas a jelemre egyesével felrobbantotta a megmaradt kabinokat a meglepetésekkel. Az összes bolfor vadász megsemmisült. Majd Elizabeth hirtelen megszólalt:

— Az ellenség hív minket. Kapcsoljam? — kérdezte.

— Persze. Halljuk a következő fenyegetést. Legalább megtudja, hogy milyen fából faragták az emberiséget — válaszoltam kurtán.

— Igen, hadd lássuk a dühödt pofájukat — kontrázott rá Kevin is.

Három másodperc múlva a következőt hallottuk:

— Alávaló úrsöpredékek. Ezt még megkeserülitek. Eddig csak finomkodtunk. Most majd megtapasztaljátok, hogy milyen is a bolfor bosszú — üvöltötte.

— Azt hiszed, most már nincs több aduász a kezünkben? Soha ne feledd: mindig van egy B terv – kiáltottam hasonló hévvel.

— Te kis szemtelen liba. Hogy merészelsz...

— Nobu, fejezd be. Csak fel akar idegesíteni, hogy rosszul lépj — szólt egy pumára hasonlító nő, aki a tigris mellé lépett s így mi is láthattuk.

Legalább most már megtudtuk, hogy Nobunak hívják ezt az örült tigrist.

— Igazad van Chichi. Inkább a tettek beszéljenek, sem mint a szavak — mondta és ezzel bontotta a kapcsolatot.

— Remélem, azért még fel sikerült egy kicsit piszkálni és elgondolkodtatni. Hátha óvatlanabb lesz — mondtam csak úgy magamnak.

De nem így történt. Újból tűz alá vettek minket.

A hajónk pajzserőssége folyamatosan csökkent, több szintről is kárjelentések futottak be a konzolomra, a gyengélkedő megtelt sérültekkel. Kezdtém remegni az idegességtől, de a látszat kedvéért igyekeztem továbbra is tartani magam. Végül egy nem túl szívderítő terv megvalósítását tűztem ki célul:

— Kapitány Bonnienak — mondtam a mobomnak.

— Igen, Vicky — felelte aggódó tekintettel.

— Emlékeim szerint a raktérben az alkatrészek között van egy pótreaktor, arra az esetre, ha a mostani meghibásodna. Úgy tudom, hogy van egy tartály antianyagunk is. Utána tudnál küldeni valaki, hogy megnézzze? — kérdeztem.

— Persze, de mit tervezel? — kérdezte gyanakvóan.

— Ki akarom küldeni a bolfor űrhajó közelébe, majd felrobbantani. Így talán véget vethetnénk a küzdelemnek. Mit szólsz hozzá? — kérdeztem félénken.

— Még beválhat, de eléggé kockázatos, mert túl közel vagyunk hozzájuk. Esetleg ha további rendszereket lekapcsolok, s tudunk annyi energiát kisajtolni a reaktorból, hogy megerősítsük a pajzsot. Talán így minimális károkkal kibírnánk a robbanás utáni lökéshullámot. Mindent leellenőrzök. Futtatok pár szimulációt a számítógépen, és majd tájékoztatlak — felelte, majd bontotta a kapcsolatot.

Eközben egy újabb éles kanyart vett be a Szküllá. Próbáltunk mindig mozgásban maradni. Szegény hajót teljesen megterhelte az első útja, de reméltem, hogy nem ez lesz az utolsó is egyben. Néha próbáltak hívni a bolforok, de már nem foglalkoztunk velük. Egyértelműen kinyilvánították szándékukat velünk kapcsolatban.

Tájékoztattam a tervemről a hídon lévő legénységet, a többieket majd csak akkor, ha a kivitelezésre kerül sor. Öt perc múlva Ms. Buttler visszajelzett, hogy mindent megtaláltak, majd azt mondta, hogy húsz perc múlva készen áll a csomag a küldésre, és már megkezdte a kevésbé fontos rendszerek kikapcsolását. Maradt a létfenntartás, a híd, a gépház és a gyengélkedő rendszere, valamint a liftek. A hajó többi részén vörös fény világított. Még a mellékhelyiségen se lehetett lehúzni a cuccost.

Megkértem Lizt, hogy hangosítson ki, majd ismertettem a haditervet. Mindenki tudta, hogy gyilkosságra készülünk, de nem volt ellenvetés. Vagy ők vagy mi. Kezdtém azt érezni, hogy nem is biztos, hogy olyan jó a Tejútrendszeren kívülre menni. Mert ahol egy ilyen faj van, ott lehet több is. Láttam a legénységemen, hogy csökken rajtuk a feszültség. Már csak húsz percig kell kibírniuk ebben a pokolban. A siker nem volt garantált, de kétlem, hogy a hajójuk kibírna egy antianyag robbanást közvetlenül mellettük.

Sikerült további kiküldött vadászokat kiiktatnunk, de ezzel egy időben a pajzsenergiánk is folyamatosan esett. A megbeszéltek szerint minden készen állt. A védelmünket sikerült 40%-ra feltornáznunk, így csak ennyi választott el minket attól, hogy ronccsá lőjék a Szküllát. Amennyire csak tudtunk eltávolodtunk az ellenségtől. Mikor éppen kiadtam volna az engedélyt, Mr. Collins, a pilóta megszólalt:

— Vicky, egy újabb hajó lépett ki a hipertérből. Ez nagyobb még a bolfor hajónál is, és nagyon szép, ha lehet ilyet mondani — tájékoztatott.

— Csodálatos. Ennél rosszabb már nem is lehetne. Remélem nem a macskáknak jöttek segíteni. Liz, képernyőre tennéd? — kértem meg a barátnőmet.

Mikor megláttam a hajót, elállt a lélegzetem. Tényleg elég csicsás volt, de nem úgy, hogy csilivili kövekkel volt kirakva, hanem egyszerűen fenséges volt az aranyszínű burkolatával. Alakra egy félig behajlított szárnyú sas madárra hasonlított. A védelmi fegyverei félelmetesek lehettek, mert érkezésükre a bolforok abbahagyták a tüzelést és a vadászok is hamar eltűntek mellőlünk. Mi is beszüntettük a támadást. Egy háromszög alakult ki a három hajó között. Olyan volt, mint a vadnyugaton a pisztolypárbaj, csak itt három szereplővel. Mindenki azt figyelte, hogy ki fog előbb lőni és kire. De annak kimondottan örültem, hogy nem kezdtek ránk lőni mind a ketten. Folyamatosan figyeltük az új jövevényt, és azt vettük észre, hogy lassan közénk és az ellenség közé siklanak. Meglátásom szerint biztos tárgyaltak valamiről, mert velünk egyelőre nem foglalkoztak...

*

— Perszeusz, kiléptünk a hipertérből. És lám mit látnak szemeink: a bolforok már megint bajt kevernek — szólt Antaios, a pilóta és egyben a legjobb haverom.

— Klütia, be tudnád azonosítani a fajt azon a cápa formájú hajón? — kértem meg a hajó számítógépes rendszereiért felelős hölgyet.

— Az érzékelők szerint emberek. Minden valószínűséggel a Föld nevű bolygóról érkeztek — válaszolta meglepetten.

Vajon miért jöttek ilyen messzire? Morfondíroztam magamban. Remélem, a nyavalyás bolforok nem fedezték fel a Föld ásványkincseit, mert ha igen, akkor az galaktikus háborúhoz vezethet, ami milliók életét követelné. Most mit csináljak? Szívem szerint elpusztítanám Nobut — mert biztos, hogy ő ül abban a roncsnak kinéző űrhajóban, — mert már elegendem van abból, hogy mindig figyeljünk rájuk. Ha lenne rá felhatalmazásom, már régen felbontottam volna a kereskedelmi egyezményünket és egy sor más szerződést is a bolforokkal. Néha túl sokat követelnek tőlünk. Miközben ezen gondolkodtam, Brontész, aki a kommunikációért felelt, így szólt:

— Perszeusz, a bolforok hívnak minket. Kapcsoljam vagy válaszoljak én?

— Majd én beszélek velük. Érdekel, hogy miért tartózkodnak itt, és kíváltképpen mi okból bonyolódtak ilyen heves csatába az emberekkel. Úgy látom, hogy a hajók súlyos károkat okoztak egymásnak, főleg az embereké sínylődte meg a harcot — mondtam.

— Szervusz, Perszeusz. Eljöttél a kölykökért, miután elvégezték a feladatukat? — firtatta Nobu bájosollyal.

— Miről beszélsz? Mi száz éven aluliakat nem engedünk egyedül hajóra. Ha csak maguk nem kötötték el — feleltem kimérten.

— Akkor jobb lenne, ha beszélne a fajod tagjaival – válaszolta feltűnő nyugalommal.

— Igen, majd kérdőre vonom őket. De inkább arra felelj, hogy mit csinálsz itt és miért támadtad meg őket? Gondolom, nem kell emlékeztetselek a következményekre, ha bármi bajuk esett volna — kértem számon vádlón.

— Csak egy picit rájuk ijesztettünk — legyintett — Az itt tartózkodásunk okához azonban semmi közötök. Ebben a galaxisban nincs hatalmatok. Azért támadtam meg őket, mert mire ideértünk, már itt szimatoltak. A képembe hazudtak. Valamilyen földdarabot emlegettek, hogy onnan jöttek. Bolond banda az egész. Ők provokálták a csatát — kiabálta villogó szemekkel.

— Ha hazavontattuk a fiatalokat, majd utána felelősségre vonjuk őket. Addig egy dologgal légy tisztában: egy idegen galaxisban nem rendelkezelsz több joggal, mint bárki más, így ha itt bajt okozol, akkor nem siet senki a segítségedre. Jobb lenne, ha ezt észben tartanád, miután ti is aláírtátok az Univerzumi Egyezményt. Nem tudhatod, hogy itt milyen technológiailag fejlett faj él. Én a helyedben óvatos lennék. Most pedig felkérlek, hogy távozzatok, míg rendezem az ügyet — mondtam tárgyilagosan.

— Felfogtam. Nem kell, emlékeztess egy régi incidensre! Addig nem megyek el, míg amazok is itt vannak — egyezett bele kelletlenül.

— Akkor együtt belépünk a hipertérbe, ha szólók — mondtam feszülten, majd bontottam a beszélgetést.

Nehéz helyzetbe kerültünk. De szerencsére Nobu és társai nem tudják, hogy nem is ismerem a harmadik hajón tartózkodókat. Beszélni meg nincs sok értelme velük, mert megpróbálnának elmenekülni, és akkor a bolforok rájönnek, hogy átvertük őket. Így egy nem túl kellemes megoldásra jutottam:

— Pegazusok. Egy fontos ügyet bocsátok most megvitatásra. Hallgassatok majd meg, és döntsetek — szóltam a hajón lévő húsz társamhoz a szárny formájú nyakláncomon keresztül, ami egyéb funkciókon kívül a kommunikációt is biztosította.

— Halljuk hát — hangzott az egybehangzó válasz. De előtte még a gépházzal kellett egyeztetnem.

— Agelaosz, mennyi szabad kabinunk van, és befér-e a cápa formájú hajó a raktérbe? — tudakoltam a gépház vezetőjétől.

— Miután nem jöttünk valami sokan, így száz szoba üres. Sajnos a raktér viszont tele van élelmiszerrel és egyéb áruval, hiszen az úti célunk nem a Tejútrendszerbe szólt. A hajót itt kell hagynunk. Vontathatnánk is, de a hajó szerkezetéből adódóan nem hiszem, hogy kibírná a hiperteret, hisz túl sok rajta a sérülés — válaszolta.

Kiéreztem a hangjából, hogy kicsit szomorú, amiért nem vihetjük magunkkal az emberek hajóját. Agelaoszt mindig is érdekelték az újdonságok.

— Tehát a tervem a következő — szóltam újból mindenkihez — Az emberek dolgait átranzportáljuk a kabinokba, az embereket a pici hármasszobákba. Tudomásom szerint az üres. Sajnos a hajójukat pedig el kell pusztítanunk, hogy a bolforok, ha később visszajönnek, ne találjanak semmi bizonyítékot, hogy honnan származik. Mi a véleményetek? — kérdeztem.

— Szerintem jó gondolat. Inkább nálunk legyenek az emberek, mint a cicusoknál — felelte Antaios.

— Perszeusz, a tranzportálással lehet, hogy gond lesz, mert a pajzsuk még mindig elég ellenálló. Mágnesakna bevetését javaslom. Így kisütjük a pajzsot, a fegyvereiket és az egész rendszert, kivéve a létfenntartót — ajánlotta Heliké, a fegyverszakértő.

— Van még egy gond. Az áthozatal után valószínűleg az emberek sokkot kapnak, talán még el is ájulnak, úgy hogy érdemes vastag szivacsokat a padlóra helyezni, hogy meg ne üssék magukat. Kellene még egy pár főből álló orvosi csapat is, akik megvizsgálják őket a tranzportálás után, hogy nem történt-e baj — válaszolta Diktüsz a problémát, aki a hajómű működésével foglalkozott itt a hajón.

— Rendben, akkor tegyük meg a szükséges előkészületeket — adtam ki az utolsó feladatot, mielőtt olyanra vállalkozunk, amit előttünk még pegazus nem csinált...

*

— Kapitány, az aranyszínű hajó felénk fordul. Valamit kilő az oldalából. Remélem nem torpedó, mert akkor elvesztünk! — kiabálta Mr. Dallas.

— Mindenki kapaszkodjon és bízunk a legjobbakban — mondtam félig kétségbeesve a mobon keresztül a részlegvezetőknek.

Reméltem, hogy mindenki a hajón, minden részlegen és szinten biztonságos pozíciót keresett magának, ami lényegében annyit jelentett, hogy a munkaállomásához tartozó széken becsatolta a védőpántokat. Ezek megvédték őket attól, hogy kirepüljenek a székből. Majd megtörtént az, amire a legkevésbé számítottunk. Nem történt sem robbanás, sem rázkódás. Amikor éppen a megnyugvás szikrája lobbant volna fel, a Szküllán egy elektromos impulzus futott végig. A fények kialudtak, a pulton lévő képernyők elsötétültek és a hajó összes rendszere leállt. De szerencsére bekapcsolt a vészvilágítás, úgyhogy mindent vörös színben láttunk. A félhomályban láttam, hogy Alyson megnézte a szellőző rácsot, és megnyugtatóan mondta, hogy még működik, tehát megfulladni nem fogunk.

El se tudtam képzelni, hogy milyen fegyver találhatott el minket, ami ennyire hatékony. Már ha mondhatok ilyet. Egy ilyen szerkezettel hamar meg lehet változtatni egy csata kimenetelét. De mielőtt bármilyen intézkedéshez kezdhettünk volna, megszólalt a mobom:

— Vicky, a hajó rakománya egyszerűen köddé válik a raktérből, szóltak, akik épp ott tartózkodtak. És több szintről is jelentették, hogy a kabinokból is folyamatosan párolognak el a személyes tárgyak — tájékoztattott az újabb rossz hírről Bonnie.

Artemis Wood: Victoria és a Pegazusok - Űrhajótöröttek

— Azt még megértem, hogy kellenek az alkatrészek az ufóknak, vagy minek nevezzem őket. De a ruhákra, családi fotókra mi szükségük? Nem hiszem el, hogy pont egy pár zokni hiányzik a boldogságukhoz — fakadtam ki.

— Teljesen egyetértek. De most mitévők legyünk? — kérdezte aggodalmasan Ms. Buttler.

Idegességemben a hajamat téptem volna, de nem volt rá időm.

— Szerintem az lesz a legjobb, ha mindenki felkészül egy esetleges megszállásra. A puskák még megvannak? — kérdeztem.

— Valószínűleg már azok is eltűntek, egyedül a pisztolyok maradtak, ami mindenkinek az oldalán lógott. Teljesen kiürítik a Szküllát — felelte riadt tekintettel.

— A semminél ez is jobb. Felhívom minden részleg figyelmét, hogy a saját szintjükön kétfős őrzőket indítsanak az esetleges behatolások kivédésére — mondtam a mobon keresztül az összes emberemnek.

De hamar rájöttem, hogy lassan nincs kinek parancsokat osztogatni. A szemem előtt tűnt el Liz és Kevin is. Majd körülbelül két perc múlva kezdtem rosszul érezni magam. Elkezdett a körülöttem lévő világ szétesni. Elmosódott a környezetem, mint mikor a vonat ablakából kitekintve összefolyik a táj a szemünk előtt.

Mikor újból érzékeltem a külvilágot, egy zárt, hatalmas teremben találtam magamat és a legénységemet. Ránéztem néhányukra, és ugyanazzal az értetlen, zavart tekintettel találtam szemben magamat. A terem végében emberhez hasonló alakokat vettem észre, fehér szárnyakkal a hátukon. Óvatosan közelítettek felénk. De nem volt időm ezzel foglalkozni, mert émelygő érzés kerített hatalmába. Megpördült körülöttem a terem, majd a világ elsötétült előttem.